

Het circus

Midden in het bos woont Olifant. Hij is een beetje vreemd. Altijd is hij wel iets gevaarlijks aan het doen. In een boom klimmen of handstand op één poot. Of hij zwiert aan een touw door de bomen. 'Olifant, wat ben jij raar!' roepen de andere dieren en ze lachen tot ze niet meer kunnen. Hahaha!

Maar Olifant trekt er zich niets van aan. Hij wil acrobaat worden. Op een dag komt er een circus in het bos. Er zijn woonwagens met clowns, goochelaars en een leeuwentemmer. En er is ook een acrobaat. De dieren kijken hun ogen uit. Dat wordt vast een prachtige voorstelling!

De volgende dag begint de grote show. Het is fantastisch.

De clowns zijn grappig en de goochelaars heel cool.

De leeuwentemmer wordt net niet opgegeten door de leeuw, maar het allerbeste zijn de acrobaten.

En kijk, Olifant doet met hen mee! Hij zwiert aan een touw over het podium, danst boven op een bal en doet de moeilijkste kunstjes. Hij is de allerbeste acrobaat van allemaal.

'Olifant, wat ben jij goed!' roepen de dieren. Ze zijn erg onder de indruk van wat Olifant allemaal kan. Ze juichen en klappen in hun pootjes tot ze niet meer kunnen.

De wandeling

Marcus trekt zijn schoenen aan. Hij gaat wandelen met de honden van buurvrouw Lea. Lea is erg oud en gisteren is ze uitgegleden op de stoep. Nu zit haar voet in het gips.

'Ik geef je wat zakgeld,' zei ze, 'als je mijn honden uitlaat.'

Marcus droomt al van de snoepjes die hij straks wil kopen.

Maar honden uitlaten is moeilijker dan hij dacht. De honden hebben geen zin om te wandelen, ze willen rennen. Ze trekken zó hard aan de riem, dat Marcus achter ze aan moet hollen.

Na een paar straten is Marcus de weg al kwijt. Help! Hoe moet hij nu terug naar huis? Straks wordt het donker. Dan moet hij met de honden op straat slapen. Of op een bankje in het park.

Gelukkig kennen de honden de weg. Ze rennen en rennen, met Marcus hijgend achter hen aan. Tot ze weer voor het huis van buurvrouw Lea staan.

Hij belt aan en puft nog wat na.

'Dag Marcus', zegt Lea. 'Ging het goed?'

Marcus blaast. Hij zweet en zijn wangen zijn rood van het rennen.

'Ja hoor', zegt hij. 'Morgen ga ik weer, maar dan doe ik wel mijn gym schoenen aan!'

Frida gaat op ruimtereis

Frida is net verhuisd. Haar kamer is nog helemaal leeg. Al haar spullen zitten in kartonnen dozen.

Haar autootjes, boeken en kleurpotloden.

Haar poppen en verkleedkleden. Echt alles.

Frida heeft niets om zich mee bezig te houden. Ze verveelt zich dood.

Ze kijkt naar het behangpapier aan de muur van haar kamer. Het is donkerblauw, met een raket erop en planeten.

Dat is het, denkt Frida. Ik bouw een ruimteschip!

Ze gaat meteen aan de slag. Met een kartonnen doos, een schaar en wat plakband knutselt ze een ruimteschip. Omdat hond Freddy zich ook verveelt, mag hij meespelen. Frida gaat in haar zelfgebouwde raket zitten en Freddy trekt haar door de kamer. Onder haar raket zit een skateboard. Dat gaat lekker hard. Rondje na rondje rennen ze langs alle planeten. Ze maken een heuse ruimtereis!

Wanneer het tijd is om te eten, hebben Frida en Freddy in een paar happen hun bord leeg.

‘Wat een eetlust!’ zegt mama. ‘Het lijkt wel alsof jullie uitgehongerd zijn. Wat hebben jullie vandaag uitgespookt?’

‘Oh, niets speciaals’, zegt Frida. ‘We gingen op reis.’

Naar Mars.’

Mama lacht. ‘Dan wil je vast nog een bord?’

‘Ja’, zegt Frida. ‘Want morgen vertrekken we naar Jupiter!’

Naar het pretpark

Vandaag is een heel bijzondere dag. De klas maakt een uitstapje met juf Nadia. Ze gaan met de bus naar het pretpark. Alle kinderen hebben hun boterhammen bij zich en een flesje water. De rit naar het pretpark is lang. De bus schokt heen en weer. Oh jee.

Lin wordt er misselijk van. Haar buik doet raar en ze ziet zelfs een beetje groen. Het lijkt of ze moet overgeven. Net op tijd stopt de bus bij het pretpark. Daar gaat het beter. Juf Nadia gaat met de kinderen op pad. Ze mogen op alle attracties, maar het allerleukste vinden ze de roetsjbaan. Roetsj roetsj – op en neer en links en rechts. De wagentjes schokken heen en weer, net zoals de bus, maar dan sneller. De kinderen worden helemaal door elkaar geschud. Ze gooien hun armen in

de lucht en gillen. Ze vinden het fantastisch. Ook Lin heeft het naar haar zin. Ze wil telkens weer opnieuw. Juf moet lachen.

‘Misschien moet je in de bus ook maar je armen in de lucht gooien’, zegt juf Nadia. ‘Dan word je niet misselijk!’

‘Ja!’ lacht Lin. ‘Maar dan moet ik ook heel hard gillen. Dat helpt!’

